

РЕШЕНИЕ

№ 40368

гр. София, 19.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 06.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Стаменка Симеонова, като разгледа дело номер **11705** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 10а, ал. 1 и ал. 4 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.
Образувано е по жалба от О. Т. (О. Т.), гражданин на У., [дата на раждане] в [населено място], У., паспорт № FP312700, с адрес на пребиваване: Република Полша, [населено място], ал. 29 Листопада 39Е/16, срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (вид „D“) по заявление № 25000030/20.08.2025 г., обективиран в Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза от 22.10.2025 г., подписан от консулското длъжностно лице в Посолството на Република България в Република Полша, с който на основание чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ е отказано издаването на визата.

В жалбата се излагат се съображения, че отказът противоречи на принципите на хуманност и пропорционалност и на правото на зачитане на личния и семейния живот, гарантирано от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС). Жалбоподателят признава, че в миналото е бил осъждан в А., но сочи, че от над три години живее законосъобразно в Република Полша, където има постоянна работа и семейство, и че полските власти, въпреки наличието на сигнал в Ш. информационна система (ШИС), са му издали разрешение за пребиваване. Твърди, че е започнал процедура за заличаване на сигнала в А.. Позовава се на българския си произход по майчина линия и на желанието си да се установи в България и да придобие българско гражданство. Моли съда да отмени отказа.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът – консулското длъжностно лице в Посолството на Република България в Република Полша, не се явява и не се представлява. В писмено становище към административната преписка

оспорва жалбата като неоснователна. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Жалбоподателят О. Т. е гражданин на У.. Той притежава полска карта за пребиваване (karta pobytu) № RS3316831, валидна до 27.09.2025 г., и полско свидетелство за управление на МПС. Разведен е и има две деца – О. ([дата на раждане]) и В. ([дата на раждане]), които живеят на неговия адрес в [населено място], Полша. Работи като шофьор в полско дружество.

С удостоверение № 13618040020190827 Държавната агенция за българите в чужбина е удостоверила, че жалбоподателят е от български произход.

С писмо рег. № 25ПР-2834/30.07.2025 г. дирекция „К. отношения“ на Министерството на външните работи (МВНР) е уведомила жалбоподателя, че не възразява, по изключение, той да подаде лично заявление за виза за дългосрочно пребиваване в Посолството на Република България във В..

На 20.08.2025 г. жалбоподателят е подал в Посолството на Република България в Република Полша заявление № 25000030 за издаване на национална виза (тип „D“). Като цел на пътуването е посочил подаване на документи за пребиваване въз основа на български произход. На въпроса „Осъждан ли сте?“ е отговорил отрицателно. Като адрес на пребиваване в България е посочил къща в [населено място], [община], област В., [улица], наета с договор за наем от 03.07.2025 г. със срок от 01.07.2025 г. до 01.07.2026 г. Към заявлението са приложени: паспорт; свидетелства за съдимост от Република Полша и от У., според които за лицето няма данни за осъждания в тези държави; медицинска застраховка за периода 21.07.2025 г. – 20.07.2026 г.; банково извлечение; декларация по § 1, т. 20, подт. 2 от ДР на ЗЧРБ за предоставяне на адрес; договор за наем; преводи на свидетелство за раждане на жалбоподателя, на свидетелство за брак на родителите му и на свидетелство за раждане на лице от рода му.

По заявлението е проведена съгласувателна процедура чрез Националната визова информационна система. В справка рег. № 365р-52637/25.09.2025 г. на сектор „Миграция“ при ОДМВР – В. до дирекция „Миграция“ – МВР е отразено, че в Единния регистър на чужденците няма данни за лицето, но по отношение на него е налице мярка „забрана за влизане или пребиваване в Шенген“ – сигнал до 20.09.2026 г., подаден от А.. Сектор „Миграция“ – В. е възразил срещу издаването на визата на основание чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ. Справката е представена по делото от дирекция „Миграция“ – МВР с писмо рег. № 536400-59896/02.06.2026 г.

На 22.10.2025 г. консулското длъжностно лице в Посолството на Република България в Република Полша Е. С. е съставило и подписало Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза. Във формуляра е отбелязано, че визата е отказана на основание чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ, като в допълнителните забележки е посочено, че за кандидата е подаден сигнал в ШИС с цел отказ за влизане. Формулярът е връчен на жалбоподателя, който го е подписал.

Жалбата срещу отказа е подадена чрез Посолството на Република България в Република Полша, като е получена в него на 30.10.2025 г.

Административен съд София-град, при така установената фактическа обстановка прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК – отказът е съобщен на 22.10.2025 г., а жалбата е подадена чрез органа на 30.10.2025 г., от лице, имащо правен интерес, като адресат на неблагоприятния за него акт. Съгласно чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи могат да се обжалват по реда на АПК относно тяхната законосъобразност, а според ал. 4 на същата разпоредба отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, т. е. за

дългосрочно пребиваване (вид „D“), не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбоподателят изрично се позовава на нарушение на правото си на зачитане на личния и семейния живот по чл. 8 от ЕКЗПЧОС. За допустимостта на жалбата е достатъчно засягането да се претендира, а дали то действително е налице, е въпрос по съществото на спора. Поради това жалбата е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По валидността на акта:

Съгласно чл. 9г от ЗЧРБ и Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим решението по заявлението за виза се взема след проведена съгласувателна процедура в Националната визова информационна система. Съгласно т. 1 от Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на министъра на външните работи правото да вземат решения за отказ имат длъжностни лица в дирекция „К. отношения“, а съгласно т. 4 от същата заповед формулярът за уведомление за отказа се съставя, подписва и връчва от определено със заповед на ръководителя на задграничното представителство консулско длъжностно лице. Формулярът е подписан от Е. С., определена за това със Заповед № АВ-33/13.09.2024 г. на посланика, поради което съдът приема, че актът е издаден от компетентно лице.

Отказът е в писмена форма, съставен е по образца по чл. 34, ал. 3 от Наредбата и съдържа фактическо и правно основание – наличие на сигнал в ШИС с цел отказ за влизане и разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ. Тези мотиви са достатъчни, за да може адресатът да разбере причината за отказа и да организира защитата си, което той е сторил.

Не се установяват съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Проведена е предвидената съгласувателна процедура, а становището на компетентния орган на МВР е представено по делото.

Оспореният отказ е постановен при спазване на материалния закон.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ се отказва издаване на виза на чужденец, за когото е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане и пребиваване. Разпоредбата не предоставя на органа оперативна самостоятелност – при наличие на предпоставката отказът е задължителен. От справка рег. № 365р-52637/25.09.2025 г. на сектор „Миграция“ – В. безспорно се установява, че към датата на издаване на отказа по отношение на жалбоподателя е бил налице сигнал в ШИС, подаден от А., за забрана за влизане или пребиваване, със срок до 20.09.2026 г. Наличието на сигнала не се оспорва и от самия жалбоподател, който го признава в жалбата си. Следователно материалноправното основание за отказа е установено.

Съдът не може да проверява законосъобразността на сигнала, въведен в ШИС от друга държава членка. Съгласно чл. 54 от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета от 28 ноември 2018 г. всяко лице може да предяви иск за заличаване или поправка на сигнал пред компетентните органи или съдилища на държавата членка, въвела сигнала. Твърдяното от жалбоподателя започнало производство по заличаване на сигнала в А. не е подкрепено с доказателства, а и съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК законосъобразността на акта се преценява към момента на издаването му, когато сигналът е бил действащ. Евентуалното последващо заличаване на сигнала би могло да бъде основание за подаване на ново заявление за виза, но не и за отмяна на процесния отказ.

Без значение за законосъобразността на отказа е обстоятелството, че полските власти са издали на жалбоподателя разрешение за пребиваване. Съгласно чл. 27 от Регламент (ЕС) 2018/1861 държава членка, която обмисля издаването на разрешение за пребиваване или виза за дългосрочно пребиваване на гражданин на трета държава, за когото е въведен сигнал за отказ за влизане и

пребиваване, трябва предварително да се консултира с държавата членка, въвела сигнала. Тази възможност е изключение и се преценява от всяка държава членка самостоятелно. Решението на полските власти не обвързва българските органи, а националният закон – чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ – изрично предвижда отказ при наличие на такъв сигнал.

Неоснователен е и доводът за нарушение на чл. 8 от ЕКЗПЧОС. Съгласно практиката на Европейския съд по правата на човека Конвенцията не гарантира на чужденеца право да влезе или да пребивава в определена държава, а държавите имат право да контролират влизането на чужденци на своя територия. Семейният живот на жалбоподателя е в Република Полша, където той живее с децата си и където има работа и разрешение за пребиваване. По делото няма данни в Република България да живеят членове на семейството му. Българският произход на жалбоподателя и желанието му да се установи в страната, колкото и да са житейски обясними, не създават семеен живот по смисъла на чл. 8 от Конвенцията, а връзките му с България – еднократно краткотрайно посещение през м. юли 2025 г. и договор за наем на имот – не са достатъчни, за да обосноват личен живот в страната, който да е засегнат от отказа. Дори да се приеме, че е налице намеса в правата по чл. 8, тя е предвидена в закона, преследва легитимна цел – защита на обществения ред и сигурността в Ш. пространство, и е пропорционална, тъй като отказът не засяга семейството и живота на жалбоподателя в Полша и не пречи бъдещо подаване на ново заявление след отпадането на сигнала.

Ето защо съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл. 172, ал. 2 от АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Предвид изложеното, следва да се уважи искането на ответната страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което се дължи на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, и следва да бъде определено в размер на 102.26 евро съгл. чл. 37, ал. 1 ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 57-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. Т. (О. Т.), гражданин на У., [дата на раждане] в [населено място], У., паспорт № FP312700, с адрес на пребиваване: Република Полша, [населено място], ал. 29 Листопада 39Е/16, срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (вид „D“) по заявление № 25000030/20.08.2025 г., обективиран в Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза от 22.10.2025 г. на консулското длъжностно лице в Посолството на Република България в Република Полша.

ОСЪЖДА О. Т. (О. Т.), гражданин на У., [дата на раждане] в [населено място], У., паспорт № FP312700, с адрес на пребиваване: Република Полша, [населено място], ал. 29 Листопада 39Е/16, да заплати на Министерството на външните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 102.26 (сто и две евро и 0,26 цента) евро.